

1933 zahájeno vyrovnací řízení, jež skoučilo přijetím vyrovnací kvoty 50% splatné ve čtyřech splátkách. Než výtky tato není opodstatněna. Jest sice pravda, že k velícím předpisům vyrovnacího řádu jest přihlížeti z úřadu, což zejména platí ve příčině úmluv, jimiž se věřiteli poskytuje zvláštní výhoda proti ostatním věřitelům stejného druhu ve smyslu § 55 (1) vyr. ř. Odvolací soud však v tomto případě k námitce prvního žalovaného o vyrovnání jako k námitce opožděné právem nepřihlížel. Neboť podle tvrzení prvního žalovaného bylo vyrovnací řízení pravoplatně skončeno již před vynesením rozsudku soudu první stolice, pokud se týče před skončením ústního jednání v první stolici, to jest před 20. září 1933, aniž žalovaný námitku vyrovnání před prvním soudem uplatnil. Po pravoplatném vyrovnání není sice vyrovnací dlužník povinen věřiteli platiti více než vyrovnací kvotu, ale není v tom nic nedovoleného, vzdá-li se výhody z vyrovnání a platí-li věřiteli více než kvotu vyrovnací, pokud ovšem placení takové se nepřiči velícím předpisům § 55 (1) vyrovn. ř., to jest, pokud se neděje v základě neplatné úmluvy, kterou byla takovému věřiteli před vyrovnáním nebo v čase mezi vyrovnáním a právní platností potvrzovacího usnesení nedovoleným způsobem přislíbena zvláštní výhoda. Že takovouto úmluvu žalovaný se žalobcem učinil, ve sporu netvrdil a nedolíčil; v tom pak, že v první stolici nenamítal vyrovnání, jest spatřovati vzdání se výhod z něho plynoucích. Nebylo tudíž přípustné, aby odvolací soud z úřadu hleděl k nové námitce v odvolání, nepoukazující k tomu, že byly porušeny velící předpisy vyrovnacího řádu.

### Čís. 13401.

**Konkursní řízení v době mezi vyvěšením vyhlášek o prohlášení a o zrušení konkursu (§ 76 konk. ř.) jest nejen fakticky, nýbrž i právně účinné a útraty tohoto řízení, zejména i útraty správce podstaty, jsou skutečnými útratami konkursního řízení a platí i o nich předpisy konkursního řádu.**

Konkursní řízení nepomíjí o sobě již usnesením rekursního soudu o zrušení konkursu, nýbrž jest třeba, by bylo řádně zlikvidováno, najmě, by dlužníkovo jmění, tvořící úpadkovou podstatu, bylo vráceno do jeho správy a by při tom byla vyřízena i otázka útrat konkursního řízení.

Příslušnými k této likvidaci jsou orgány tohoto řízení, tedy správce podstaty, konkursní komisař a konkursní soud.

(Rozh. ze dne 28. března 1934, R I 15/34.)

K návrhu věřitele byl dne 21. června 1933 prohlášen konkurs na jmění Roberta B-a. K rekursu dlužníka byl konkurs usnesením ze dne 3. července 1933 zrušen. Konkursní komisař usnesením ze dne 29. srpna 1933 zamítl návrh dlužníka, by mu bylo vydáno 3.000 Kč, zadržovaných správcem konkursní podstaty, a rozhodl, aby znalecký poplatek a odměna správce podstaty byly uhrazeny z oněch 3.000 Kč.

V onom směru vycházel konkursní komisař z toho, že se zadržení 3.000 Kč správcem konkursní podstaty stalo s dlužníkovým souhlasem ke krytí útrat konkursního řízení. R e k u r s n í s o u d uložil správci konkursní podstaty, by vydal 3.000 Kč Robertu B-ovi. D ů v o d y: Robert B. nenapadá usnesení konkursního komisaře co do výše poplatku znalce nebo co do výše odměny správce podstaty, nýbrž jen v tom směru, že bylo rozhodnuto, že nároky ty mají býti vyrovnány ze 3.000 Kč, které jsou v rukou JUDr. Jindřicha W-a, který byl ustanoven správcem podstaty usnesením ze dne 21. června 1933, které bylo zdejším usnesením ze dne 3. července 1933 zrušeno. Usnesením konkursního komisaře byl v důsledku toho zamítnut návrh Roberta B-a, aby mu bylo vydáno 3.000 Kč, jež jsou v rukou Dr. W-a. Stěžovatel právem napadá usnesení konkursního komisaře. Jak shora uvedeno, bylo usnesení o prohlášení konkursu zrušeno a v důsledku toho byl návrh Vítězslava S-a na prohlášení konkursu zamítnut. Nebyl tedy konkurs pravoplatně prohlášen. Útraty konkursního řízení, útraty znalce i správce podstaty jsou podle § 49 čís. 1 konk. ř. pohledávkami za podstatou. Nebyl-li konkurs pravoplatně prohlášen, není a nebylo tu konkursní podstaty a nemohou útraty správce a znalce býti hrazeny z konkursní podstaty. Není zákonného předpisu, podle něhož by dlužník, proti němuž byl konkurs neprávem prohlášen, byl povinen nahraditi útraty řízení vzniklé v době mezi prohlášením konkursu, jež se nestalo pravoplatným a zamítnutím návrhu na prohlášení konkursu. Nemá proto zákonného podkladu usnesení bývalého konkursního komisaře, jímž nařídil, že útraty znalce a konkursního správce mají býti hrazeny z hotovosti patřící nesporně Robertu B-ovi, která se nalézá v rukou JUDr. W-a, a jímž zamítl návrh Roberta B-a, aby hotovost ta byla mu vydána.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

#### D ů v o d y:

Rekursní soud jest názoru, že, byl-li k návrhu věřitelovu prohlášen na jmění dlužníkovu konkurs, ale později k rekursu dlužníkovu návrh na uvalení konkursu byl zamítnut, nebylo tu pravoplatné konkursní podstaty a proto nemohou býti útraty konkursního správce a znalce uhrazeny z konkursní podstaty. Tento právní názor je mylný. Účinky prohlášení konkursu nastávají počátkem dne, kterého byla vyhláška vyvěšena na soudní desce (§ 92 konk. řádu). Podle § 75 odst. (2) konk. ř. nemá rekurs proti usnesení o prohlášení konkursu odkladného účinku. Všechny orgány konkursního řízení zůstávají až do pravoplatného rozhodnutí o rekursu ve svých funkcích. Jméno dlužníkovu tvoří konkursní podstatu (§§ 96, 97 a 98 konk. ř.). Bylo-li vyhověno rekursu proti usnesení, jímž byl konkurs prohlášen, má býti podle § 78 konk. ř. zrušení konkursu vyhlášeno teprve po právní moci usnesení rekursního soudu. Z toho plyne, že konkursní řízení v době mezi vyvěšením vyhlášek o prohlášení a zrušení konkursu jest nejen fakticky, nýbrž i právně účinné a že útraty vzniklé tímto řízením, zejména i útraty správce konkursní podstaty, jsou skutečnými útratami konkursního řízení a že tedy i o nich platí předpisy konkursního řádu. Dalším důsledkem oněch

ustanovení jest, že konkursní řízení nepomíjí samo sebou již usnesením rekursního soudu o zrušení konkursu, nýbrž jest třeba, by bylo řádně zlikvidováno, jmenovitě by dlužníkovu jmění, tvořící úpadkovou podstatu, bylo vráceno do jeho správy, a by při tom byla vyřízena i otázka útrat vzniklých úpadkovým řízením. Příslušnými k této likvidaci jsou orgány tohoto řízení, tedy správce podstaty, konkursní komisař a konkursní soud (čís. 6503 sb. n. s.). Právem proto soud první stolice zamítl návrh dlužníkův na vydání částky 3.000 Kč, s níž jest naložiti jako s konkursní podstatou, tudíž také zapraviti z ní útraty jako pohledávku za podstatou (§ 49 konk. ř.), již pravoplatně určené. Tím není dotčena otázka, zda a pokud se snad může dlužník, který k prohlášení konkursu nezavdal příčiny, hojiti na tom, kdo svým bezdůvodným návrhem vyvolal usnesení o prohlášení konkursu, které pak usnesením rekursního soudu návrh zamítnuvším bylo změněno.

### Čís. 13402.

**V otázce zastavení výkonu exekuce na základě exekučního titulu, vzešlého v nesporném řízení, jest i přípustnost opravných prostředků posuzovati podle předpisů exekučního řádu.**

(Rozh. ze dne 28. března 1934, R I 127/34.)

Václavu H-ovi bylo v nesporném řízení usnesením ze dne 8. listopadu 1932 uloženo, by vyplatil své dceři Jarmile J-ové věno 80.000 Kč v měsíčních částkách po 700 Kč. Na základě tohoto usnesení byly povoleny Jarmile J-ové proti Václavu H-ovi exekuce. Právní zástupce Václava H-a složil u Zemské banky 15.400 Kč s určením, že částka ta bude doplňována měsíčně 700 Kč po tak dlouho, dokud usnesení ze dne 8. listopadu 1932 nenabude pravoplatnosti a že pak složená částka bude dle výsledku rozhodnutí nejvyššího soudu vyplacena stranám k rukám jich právních zástupců. K návrhu Václava H-a zastavil soud první stolice ve smyslu § 524 c. ř. s. dočasně výkon exekucí povolených usneseními ze dne 7., 21. června a 4. srpna 1933 až do doby, než bude rozhodnuto pravoplatně o stížnosti Václava H-a proti usnesení druhé stolice, jímž potvrzeno bylo usnesení ze dne 8. listopadu 1932 Nc II 661/31 pod podmínkou, že depositum 15.400 Kč bude měsíčně doplňováno 700 Kč. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by dále ve věci jednal a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs dlužníka.

### Důvody:

Jest především zkoumati, zda dovolací rekurs jest přípustný. Dovolací rekurs čelí proti rozhodnutí rekursního soudu, jímž bylo zrušeno usnesení soudu první stolice, nařizující dočasné zastavení výkonu povolených exekucí. Rekursní soud uložil zároveň soudu první stolice, by o věci dále jednal a znovu rozhodl, a z odůvodnění napadeného usne-